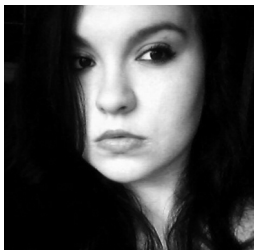

rúzsoltok a barokktankon

Vöröset húzok ki a neszesszerből, oldalra teszem, hogy ott várja a sorsát a sminkasztal legszélén, kissé közel a lezuhanáshoz, mégis talpára állítva, tisztos távolban, ugyanis van még ideje, mert minden igazi sminkelés első pontja az alapozás, a szépen előkészített porcelánszerű bőr, a tökéletes, hibamentes arc, ám ne gondoljuk, az előkészítési fázis pofonegyszerű, ugyanis meg kell mosni magunkat, letisztítani a szennyeződések az arcról, és titkon azt kívánjuk, bárcsak ilyen könnyen menne mindig, ha az emberi szívre is lenne akciós és lehetőleg gránátalma kivonatos tisztítóhab és hidratálókrém, pórusfeltöltő primer, amire aztán majd rákerül a teljes fedésű alapozó, sőt, a lélektől egy-két árnyalattal világosabb korrektor is, egyenesen a szemek alá és a szembogárba is, mivel igen, határozottan túl sötét a szemem, a kialvatlanság karikáit még színekkel is tudom halványítani valamennyire, létezik zöld és sárga, na meg piros színű korrekciós paletta, a felrepedt száját balzsammal kezelem, szívjon magába tápanyagot, legyen dús és lázító, s míg erre gondolok, a vörös rúzs felé pillantok, cssss, kicsim, mondom neki, te leszel a végén az, aki mindent zárni fog, közben az egyik ecsetet veszem a másik után, kontúrozok, kiemelem az arccsontot, életet adok neki, ne lehessen látni, hogy nap nem érte régóta, hogy csak fekete füst gomolyog, semmi más és ez a fekete füst nem tűnik el, inkább a szemhéjamon pihen meg, gondosan eldolgozva, satírozó mozdulatokkal, tökéletes halvány feketén, szinte látom a könnyecseppen keresztül, ami szempilla festéskor hullik alá a szememben, csakis a festék és a műszempilla-ragasztó irritálja a szemem, biztos csak az lehet, óvatosan törölöm le, alig érintve az ujjam a belső szemzugomhoz, nehogy az alsó szempillák tövében elkenjem a feketeségem, s miközben ezzel végzek, a vörös rúzsom már türelmetlen topog, érte nyúlok hát, és már a kezemben tartom, hadd vigasztalódjon meg, hogy érintheti az ajkam, és hadd vigasztalódjak meg én is kicsit, míg piros szájcseruzával rajzolom körbe a szám, tökéletesen elválasztva őt az arcom többi részétől, majd kínzó lassúsággal pattintom le a rúzs kupakját, a matt vörösség minden alkalommal arcon csap, mint az épp alvadni készülő vér a síkátorok betonján, a számra kenem, és felnyögök, precízen ül a számon a szín, s míg én remegek, ő örvend, boldogan mosolyog, én a tükörben az arcom nézem, olyan tökéle-

tesen szép és elégedett, mintha nem tudná, hogy az este végére nem marad más, csak a lekopott alapok, az elmászott fekete füst, a csordogáló pillapatak és a pompás vörös rúzs férfiak fehér ingének gallérján, vagy elkenődve a bőrön amorf mintákban, mintha nem tudná, hogy bástyája mögül megannyi sóhaj fog felszakadni, ő boldog, igen, boldog és tökéletes.

rúzsfoltnak a vattapamacson

Istensetudja, hányad napos reggel micellás vízzel mosom le a tökéletes smink nyomorult maradékát, álarcos bál volt, s te azt kérdezted, hogy kurva vagyok-e, fájdalmasan gyönyörű matt vörös mosolyra húzódtok a szám, s közöltem veled, nem, én ilyen vagyok, elnéztél, balra, de láttam a szívhuszáros arcodon éppen megszülető kisfiús mosolyod, a zene szólt, és te nem tágítottál tőlem, hömpölyögtünk együtt úgy egy órát, talán kettőt, nem tudom, a melegtől izzadni kezdett az arcom, féltem, át ne fényesedjen az alapozóm, amit meg épp a hatodik vattakoronggal tudok csak levakarni, ezt legalább le tudom, téged ha akartalak volna, se tudtalak, pedig megpróbáltam, istenlássalelkem, megpróbáltam, de te voltál Louis, és nekem mégiscsak kedvem szottyant interjút készíteni egy vámpírral, de most eltűnik lassan élesre kontúrozott arcom, az egyik műszempillám a gatyádban maradt bizonyára, a szememről már úgyis csak a maradékot kell lemosni, a nagyját lesírtam a kéjben, mikor fodros ingedbe kapaszkodva a hátsó ház romos falának döntöttelek, kérte, súgjam a neved, hogy is hívnak, mindjárt eszembe jut az alkoholgőzön át, s igen, be is ugrik, közben az egyik szemem teljesen tiszta, a feketéje tompább talán, mint a kétszer lefőzött kávézacc, épp olyan, de te, mon chérie, édes Kornél, azt kérte, ezt suttogjam, mondjam ki minduntalan a neved, kikérte a magadét, neked ez a neved, nem Kornéliusz, ő, nem, Kornél, vámpírnak öltözött szívhuszár, ekkor már a tizenvalahányadik korongot áztatok a sminklemosóba, makacsabb a feketeség a szemem alatt, a karikáim a tiedre hasonlítanak, de az volt az igazi smink, az enyém a valóság, és ez bizony nehezebben jön le, csípi a szemem, emlékszem, te azt mondtad, a sötétség lakik a szememben, és ettől Úrnő vagyok, ezzel pedig csókot adtál egóm sminzelt arcára, végre letöröltem már, le a csókod és le a művi feketeséget, ami alatt te az igazán gomolygót sejtetted, és még csak nem is tudod mennyire, és ott volt a vér is, amit áhítozhattál, mikor vámpírrá tetted magad, a felhelyezett fehér írszű kontaktlencséddelel még hihetőbb volt, hogy valódi vérfolt van az ingeden, nem az én rúzsom, á, nem, bár így, tudod, sajnálom, hogy nem mondtam, hatvan fokon lehet csak kimosni, elkenődött, de maradt még a tegnaptól és a rúzsból is, keveset le is ettem a számról a vágy markában, keveset te is leettél a számról, könnyörgő csókjaiddal, azokkal is, melyekkel térden állva kóstolgattál, két nyalás között kuncogva súgtad, pajkosan, kisfiúsán, hogy már ezek az ajkaid is vörösek, de a vértől, s te újra, te, mint egy gyermekvámpír, aki még csak tanulja a mesterséget, tagadhatatlan kiáltással és a szám újra balzsamot kíván, kiszáradt, szinte felrepedezett a hévben, ellihegtem a hidratáltságát, a gránátalma kivonat nem bizonyult elégnek, hogy csendben robogjon rajtam a pillanat, amikor sóhaj, mit sóhaj, sikoly szakadt föl a vörös bástyák mögül, jelezvén, hogy abban a pillanatban élvezet volt a világ.